

5. Luku Kjell Edmont heräsi tiedottomuuden rajatilasta, hiestä märkänä. Yrityksistä huolimatta hän ei edelleenkään muistanut kerrassaan yhtään mitään. Viimeinen hämäräkuva oli näky kauniista hoikasta naisesta, joka oli ollut kuin enkeli. "Enkelithän kuuluu tuonpuoleiseen, silloinhan minä olen kuollut.." "Ei se ei voi olla mahdollista." Samalla hetkellä vastakkaisella seinällä sijaitseva ovi avautui uudelleen ja pimeään huoneen valaisi myrskylyhdyn kelmeä valo. Kjell Edmont huomasi tulijan samaksi, joka oli vierailut hänen luonaan aiemmin. Mukanaan tällä oli apulainen, joka kantoi kulhoa, jossa oli haaleata vettä. Naiset tulivat miehen luokse tarkastellen tämän vammoja ja ruuheita. Määrätietoisesti toinen naisista kostutti riekaleisen vaateliinan veteen, pyyhkien sitten Kjellin kasvoja. Mies nuolaisi kuivuneita huuliaan. — Vettä! Mies kuiskasi heikolla äänellä. Nainen silitti miehen hiuksia, kostuttaen sitten tämän rohtuneita huulia. Seuraavaksi nainen kaatoi mukanaan tuomasta pienestä pullosta nestettä miehen suuhun, mies irvisti hieman katkeran makuisen nesteen valuessa tämän kurkkuun. —Kuka sinä olet? Missä minä olen? Mitä tämä merkitsee? Nainen hymyili lempeästi ja rauhoitteli miestä,tämän yrittäessä nousta ylös sängystä. —Minä olen Gunilla Sorenson, ja kaikki selviää aikanaan, nyt levätkää, tulen taas katsomaan sinua. Lähetän piikatyton tuomaan ruokaa sinulle. Vammasi on parantuneet melko hyvin. Sanoi nainen irrottaen siteen miehen lepositeistä. Sen sanottuaan nainen kääntyi ja poistui pienestä kammiosta. Miehen jäädessä katsomaan tämän perään, epäuskoinen ilme kasvoillaan. —Ei älkää menkö! Parahti mies. Kjell Edmont nojasi rautalavitsaan, hengittäen raskaasti, jokainen hengenveto pisteli kuin hiilenkekäle keuhkoissa. Huojuvin askelin mies suuntasi kulkunsa ovelle, tunnustellen sitten ovea, todeten sen olevan lukossa. Huoneen seinältä olevasta pienestä ikkunasta tuli sen verran valoa, että mies näki hieman ympärilleen. Huoneen sisusta oli karun oloinen, vanha riepu peitti kivilattiaa osittain ja seinät hikoili kosteudesta. Huoneen sisäilma oli ummehtunut. Epäilemättä huone oli jossakin kellarikerroksessa. Jostain kaukaisuudesta kuului suden ulvonta, ääni jonka mies oli kuullut aiemminkin. "Mitä helvettiä tämä on." Mies ajatteli hetken. Raastava kipu pakotti takaisin lavitsalle. Kjell ei tiennyt tarkkaan oliko aamu vai ilta, eikä sitäkään kuinka kauan hän oli huoneessa ollut. Mies vilkaisi kännykkäänsä, josta oli virta loppunut. "Tämäkin vielä." Ajatteli mies. Maattuaan hetken huoneen ovi avautui ja sisään asteli hoikka nuori tyttö tuoden korja mukanaan. Kjell kohottautui istumaan hammasta purren. Tyttö niiasi ja laski korin lattialle miehen eteen, katsellen koko ajan lattiaan. Mies ojensi kätensä ja kohotti naisen kasvoja katsoakseen tätä tarkemmin. —Kuka sinä olet? Mikä paikka tämä on? —Pyydän herra! En voi vastata kysymykseesi. Olen Darin, Darin Dolea, emäntäni palvelija, pyydän älkää kyselkö enempää. Tämän jälkeen nainen nousi ylös ja poistui sitten huoneesta. Mies nosti korin lattialta, tutkien sitten korin sisältöä. Korista löytyi juustoa, leipää, suolalihaa sekä pieni pullo tuota epämääräistä nestettä jota hänelle oli tarjottu. Vasta nyt mies huomasi itsensä nälkäiseksi. Mies tarttui leipään repien sen sitten kahtia, unohtaen samalla hienostuneet käytöstavat. Miehen syömisen keskeytti tuon tuostakin kuluva ulina, joka tuli jostain kaukaa. Saatuaan kunnolla syödyksi Kjell tunsu voimien palaavan, tuntien olonsa hyvin raukeaksi. 6.Luku Kylän laitamilla olevassa tönössä käytiin kiivasta keskustelua, kun pari tuntia aiemmin lähtenyt etsintäpartio oli palannut takaisin. Hildur Stevensson katseli tuimana miesten selontekoa etsinnästä. —Mitään ei siis näkynyt? —Ei kerrassaan mitään, jäljet hävisi kuin tuhka tuuleen. —Entä koirat, eikö he päässeet jäljille? —Kieltäytyivät menemästä mustanvuoren solan edustalta eteenpäin. —Kirottut kapiset rakit! Sähähti Hildur Stevensson. —Et menisi sinne itsekkään. Se lauma on kirottu. —Vaiti houkka, tai manalaan tiesi kulkevi. —Ehkä niin, joka tapauksessa siitä kirotusta susilaumasta on päästävä. Veli Ambreus katseli ulos ikkunasta, haroen samalla takkuista tukkaansa, kääntyen sitten Hildurin puoleen. —Mitä teemme kylän

vanhin? Odotammeko kohtalomme täyttymystä? Hildur Stevensson pyöritteli rengasta, jossa riippui susien ja kotkien kynsiä sekä karhun hampaita. —Meidän pitää antaa uhrilahja, jotta lauma jättää meidät rauhaan. Uhrilahjan täytyy olla ainutlaatuinen, sanoi Hildur hiljaa. —Mitä tarkoitat? Kysyi Veli Josep —Lauma tahtoo muukalaisen, joka tuli kyläämme. Tupaani syntyi kiivas keskustelu. —Muukalainen on syytön, ei häntä voi uhrata. —Veli Josep asetatko jonkun muukalaisen yhteisömme edelle, muukalaisen jota emme edes tunne. —Entä sisar Gunilla Sorensson, hän tuntee vetovoimaa tuota muukalaista kohtaan. —Käteni ja punottu siimahäntäni kitkee pois moisen vetovoiman. Samalla hetkellä kuului jälleen selkäpiitä karmiva ääni, joka sai paikalla olleet vapisemaan. —Ulvonta kiihtynyt, verenjanoa tahtovat, kuolon kutaleet, surman sanansaattajat ääntelee. —Vaiti te houkat! Luikkikaa koteihinne, teljetkää tupanne, nahkakuulan pipanat peitettäköön, ja nyt poistukaa kaikki! Sanoi Hildur Stevensson tiukasti. Miesten poistuessa Hildur katseli takassa lepattavaa liekkiä. Aikansa katsottuaan liekkien neitseellistä balettia, hänen mieleen muistui tapahtumia sieltä täältä, historian hämäryydestä. Vuosia aiemmin hän oli suorittanut uhrilahjan henkilökohtaisesti Mustanvuoren jumalalle, ja tuo tapahtuma oli syöpynyt hänen verkkokalvoille. Hildur tiesi, että hänen asemansa oli heikentynyt ja oli vain kysymys kun joku syrjäyttäisi hänet. Säännölliset uhrilahjatkaan ei enää auttaneet samalla tavoin kuin aiemmin. Monena iltana hän oli mennyt kammioonsa rukoilemaan siunausta ja armoa piinatulle sielulleen, välillä hän taas oli tehnyt katumusharjoituksia kiduttamalla itseään. Kymmenen vuoden ajan tuo kirottu lauma oli piinannut heidän kyläänsä. Kymmenen vuoden ajan, kerran kuukaudessa valoisan yön aikaan, tuo kapinen lauma oli tunkeutunut kylään kuolon kera. Joku oli saattanut nähdä joskus vilauksen noista pedoista, mikä usein oli jäänyt viimeiseksi näyksi. Hildur Stevensson katseli itseään peilistä, riutuneet kasvot oli vääristyneet tuskasta. Sormet oli koukistuneet iän myötä entistä enemmän. Nainen kilisytti pöydällä ollutta kelloa ja samalla hetkellä tupaan riensi pelokas tyttö. —Mene ja ota selvää kylään tulleesta muukalaisesta! —Kyllä Madam! Sen sanottuaan tyttö kääntyi ympäri ja poistui rivakasti paikalta.